

СТИВЪН КИНГ КРАУЧ ЕНД

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2004

chitanka.info

По времето, когато жената най-накрая си тръгна, вече бе станало три и половина през нощта. Тотнъм Лейн зад прозорците на полицейския участък в Крауч Енд изглеждаше като тясна мъртва река. Лондон спеше, но Лондон никога не спи спокойно и неговите сънища са винаги напрегнати.

Полицай Ветър затвори бележника си, който бе изписал почти до края благодарение на странната и безумна история на американката. Той погледна към пишещата машина и купчината бели чисти листи, лежащи до нея.

— Тази история ще престане да звучи зловещо, щом веднъж изгрее слънцето — каза той.

Полицай Фарнъм пиеше кока-кола. Той отдавна бе потънал в мълчание.

— Тя нали е американка? — попита накрая като че ли това можеше да обясни цялата история, която бе разказала, или поне по-голямата ѝ част.

— Това отива директно в раздела за неразрешени случаи — съгласи се Ветър и се огледа в търсене на цигара. — Обаче аз си мисля...

Фарнъм се засмя.

— Ти какво, да не би да повярва дори и за секунда на онова, което надрънка тя? Внимавай, човече! Не си троши главата!

— Да съм казал нещо такова? Не съм, нали? Но ти все още си нов тук — не забравяй това. Фарнъм се изправи на стола си. Той беше на двайсет и седем години и не беше негова вината, че попадна тук от Мъсуел Хил на север или че Ветър, който бе почти два пъти по-възрастен от него, беше прекарал цялата си бедна откъм събития служба в затънтен лондонски район, познат под названието Крауч Енд.

— Може и така да е — каза той. — Но при цялото ми уважение към тебе смея да отбележа, че веднага усещам, когато някой си фантазира, стига само да го погледна или да го чуя.

— Дай да си запаля и аз една, приятелю — с насмешка се включи Ветър. — Мерси! Ти си свъстно момче. — Той драсна клечката в стените на яркочервената кутийка с нарисувано на нея параходче, размаха я, угаси я и я хвърли в пепелника на Фарнъм. През надигащата се завеса на тютюневия дим той изгледа внимателно момъка. Годините на младостта му бяха безвъзвратно отминали — сега лицето на Ветър

бе прорязано от дълбоки бръчки, а носът му приличаше на пътна карта с мрежата от спуканите си кръвоносни съдове. Всяка вечер той изпиваше своите шест питиета при Харп — и това бе достатъчно за полицай Ветър. — Ти какво, смяташ, че Крауч Енд е тихо и спокойно заливче?

Фарнъм сви рамене. Честно казано, той си мислеше, че Крауч Енд представлява огромно извънградско езеро — нещо, което по-малкият му брат би нарекъл „шибана умряла работа“.

— Да — кимна Ветър. — Виждам, че се придържаш именно към тази гледна точка. И си прав. Почти всяка нощ този район заспива в единна вечерта. Но на мен ми се е случвало да видя — в Крауч Енд понякога стават странни неща. Ако ти бе прекарал тук половината от времето, което съм прекарал аз, навярно също би видял достатъчно. В тези тихички шест или осем квартала се случват повече необичайни произшествия, отколкото в която и да е друга част на Лондон. Знаем, че се нагърбвам доста с подобно изказване, но само ме изслушай. Те ме плашат. Затова и от време на време надигам чашката — от нея страхът ми намалява. Вгледай се някой път в сержант Гордън, Фарнъм, и се запитай защо ли цялата му коса е побеляла, а той е едва на четирийсет години. Или по-добре разгледай внимателно Пети, стига да беше възможно това. Пети се самоуби през лятото на седемдесет и шеста. Нашето горещо лято. Това беше — замислен, Ветър внимателно подбираше думите си. — Онова лято положението беше много лошо. Много. Тогава мнозина от нас се бояха, че те могат да проникнат.

— Кой да проникне и откъде? — попита Фарнъм. Той усещаше как презрителната усмивка изпъва ъгълчетата на устните му, знаеше, че не би трябвало да прави това, но нямаше сили да се пребори със себе си. По своему Ветър дрънкаше втели-некипели също като американката. Той винаги се бе отличавал с някакви странности. Може би причината за това се коренеше в навика му да си пийва. В този момент Фарнъм забеляза, че Ветър се усмихва, наблюдавайки го внимателно.

— Смяташ ме за смахнат изкукуруигал дъртофелник, нали? — попита той.

— Напротив, аз — възрази Фарнъм, а стомахът му се стегна.

— Свястно момче си ти — отбеляза отново Ветър. — Когато станеш на моите години, надали ще дежуриш посред нощ. Ако,

разбира се, междуременно не напуснеш полицията. Как мислиш, ще останеш ли в полицията, а? Харесва ли ти тук?

— Да — отвърна Фарнъм. Това си беше самата истина; на него действително му харесваше да работи в полицията, въпреки желанието на Шийла да напусне и да се хване да бачка там, където тя би могла да разчита на него. На конвейерите на „Форд“ например. Само при мисълта за това да стане един от работниците на поточната линия му се повдигаше.

— Така си и мислех — изрече Ветър, загасяйки цигарата си в пепелника. — Нима тази работа не те привлича, не прониква право в сърцето ти? Освен това тук можеш да направиш страхотна кариера, стига само да приключиш службата си в стария и скучен Крауч Енд. И все пак не знаеш всичко. Крауч Енд е странно място. Някой път се загледай в документацията от изминалите години, Фарнъм. Да, естествено, там ще намериш сума ти напълно обикновени, тривиални случаи. Момчета и момичета бягат от къщи, за да станат хипита, пънкари, метъли или както там им викат днес, зчезват мъже (а като погледнеш жените им, веднага разбираш защо), неразкрити пожари, улични грабежи, и така нататък. Но в промеждутъците между обичайните произшествия ще намериш нещо, от което кръвта ти ще замръзне в жилите. А понякога стомахът ти ще се преобърне.

— Сериозно ли?

— Някои произшествия много напомнят на онова, което ни разказа горката американка — кимна Ветър. — Тя никога повече няма да види своя мъж — мога да се закълна в това. — Той погледна към Фарнъм и сви рамене. — Ако искаш, вярвай, ако искаш — недей. На мен ми е все едно, разбираш ли? Случаите от предишните години, подредени по азбучен ред, лежат ей там. Наричаме ги открити, което звучи по-добре от закрити дела или материали, с които никой няма да се занимава повече. Прочети съдържанието на тези папки, Фарнъм. Проучи ги.

Фарнъм замълча, но действително у него се бе загнездило намерението да ги „проучи“. Само мисълта за това, че там могат да се съдържат множество отчети по произшествия, подобни на разказаното от американката, бе достатъчна да го извади от равновесие.

— Понякога — каза Ветър, взимайки си цигара от пакета „Силк Кътс“ на Фарнъм — в главата ми се въртят мисли за Измеренията.

— Измеренията?

— Да, синко, измеренията. Писателите, които се занимават с научна фантастика, често пишат за тях, нали? Ти чел ли си някога научна фантастика?

— Не — отговори Фарнъм. Той смяташе, че това е нещо безсмислено и непонятно.

— Чувал ли си някога за Лъвкрафт? Чел ли си нещо негово?

— Изобщо не съм чувал за тоя — сопна се Фарнъм. Последната книга, която беше прочел, се казваше „Двамата джентълмени в копринени панталони“ — стилизация на викторианската епоха.

— Та така, този Лъвкрафт много е писал за измеренията — продължаваше Ветър, бъркайки за клечки в кибритената кутийка с параходчето. — За измерения, близки до нашите, измерения, обитавани от безсмъртни чудовища, които могат да накарат човек да полудее, дори и само да ги зърне. Всичко това звучи като литературна измислица, естествено, но само до момента, когато един от тези хора не нахълта в участъка и не започне да разказва трескаво своята история. И тогава у мен се загнездва съмнението дали това е само литературна измислица, или става въпрос за нещо повече. Тогава започвам да си мисля — особено посред нощ, когато е тихо и спокойно, както е сега — че целият наш свят, всичко нормално и добро, представлява нещо като голяма кожена топка, напълнена с въздух. Обаче на някои места тази кожа се е протрила и е станала съвсем тъничка. На тези места обвивката вече не е толкова непроницаема. Разбираш ли за какво говоря?

— Да — кимна Фарнъм. Що ли не ми целунеш задника, каза си той наум.

— Ето какво си мисля — Крауч Енд е едно от тези места, където кожата се е изтрила почти напълно — продължаваше старият полицаи. — Знам, че звучи нелепо, но често ми идват наум такива мисли. Изглежда имам твърде богато въображение, за жалост — или поне майка ми смяташе така.

— Наистина ли?

— Да. И знаеш ли още какво си мисля?

— Не, нямам и най-малка представа.

— В Хайгейт като цяло всичко е наред, защото, мисля си аз, там слоят между нас и другите измерения е достатъчно дебел, както е и в

Мъсуел Хил. Но погледни само Аркуей и Финсбъри Парк. Те също граничат с Крауч Енд. И в двата полицейски участъка имам приятели, които знаят за интереса ми към определени неща, за които няма рационално обяснение. Та така, на тях също са им разказвали някакви безумни истории, при това са им ги разказвали хора, които не биха имали никаква полза от това.

Имаш ли изобщо някаква представа, Фарнъм, за какъв дявол тази американка ще ни разказва за произшествие, свидетел, на което е била само тя, ако това наистина не се е случило?

— Ами, виждаш ли...

Ветър драсна клечката и погледна Фарнъм през пламъка.

— Приятна млада жена, на двацет и шест години, двете ѝ деца са в хотела, съпругът ѝ е млад адвокат с успешна практика в Милоуки или където беше там. За какъв дявол ѝ е да идва тук и да разказва за събития, които обикновено виждаме единствено в долнопробни фантастични и хорър филми?

— Никаква идея си нямам — поклати глава Фарнъм. — Но може би все пак има някаква причина.

— Точно за това ти говоря — прекъсна го Ветър. — Ами ако наистина съществуват такива неща като „протритите места“, то това би могло да се случи в Аркуей и Финсбъри Парк, но най-тънкото от всички места се намира тук, в Крауч Енд. Понякога си казвам, че ще настъпи ден, когато и последният слой кожа между нас и онова, което се намира от вътрешната страна на топката, ще се протрие окончателно. Ден, в който дори и половината от това, което ни разказа жената, ще се окаже истина.

Фарнъм мълчеше. Той стигна до заключението, че полицаи Ветър сигурно вярва и в хиромантията, френологията и розенкройцерите.

— Прочети съдържанието на онези папки — посъветва го Ветър, надигайки се от мястото си. Когато се изправи, сложил ръка на кръста си, и се протегна, се чу изхрущяване. — Ще отида да подишам малко чист въздух.

Той излезе на улицата, Фарнъм го проследи с поглед, а в душата му се смесваха удивление и недоволство. В това, че на Ветър му хлопа дъската, нямаше никакво съмнение. Освен това обича и да пуши от чуждите цигари, които никак не са евтини в този прекрасен нов свят на

социализма и управлението на всеобщото благоденствие. Той взе бележника на Ветър и започна да го прелиства, припомняйки си разказа на американката.

И, естествено, ще прочете скритото в онези папки, подредени в продълговатия шкаф.

Ще направи това, за да се посмее хубавичко.

Момичето — или младата жена, ако искате да бъдете точни (изглежда всички американци в момента се придържат към тази гледна точка) — нахълта в полицейския участък миналата вечер в единайсет и петнайсет. Косите ѝ бяха оплетени и разрошени, а очите — широко отворени. В ръцете си стискаше дамска чанта.

— Лони! — извика тя. — Моля ви, трябва да намерите Лони!

— Ще направим всичко, което зависи от нас, можете да разчитате на това — увери я Ветър. — Но първо ни разкажете кой е Лони.

— Той е мъртъв — промълви младата жена. — Знам, че е мъртъв. — Тя заплака, после започна да се смее — по-скоро да се кикоти. Чантата се изплъзна от ръцете ѝ — изглежда я овладяваше пристъп на истерия.

По принцип по това време на денонощието полицейският участък беше почти пуст. Сега сержант Реймънд слушаше някаква пакистанка, разказваща със свръхестествено спокойствие как изтръгнали чантата от ръцете ѝ — бил някакъв младеж, целият покрит с татуировки на футболни теми, със сини коси, издигнати на висок гребен. Това се случило на Хилфилд Авеню. Ветър видя как Фарнъм влезе в участъка от чакалнята, където снемаше старите плакати от стените (НИМА В СЪРЦЕТО ВИ НЯМА МЯСТО ЗА ИЗОСТАВЕНИТЕ ДЕЦА?) и залепяше нови (ШЕСТ ПРАВИЛА ЗА БЕЗОПАСНОСТ НА ВЕЛОСИПЕДИСТИТЕ ПРИ НОЩНО КОЛОЕЗДЕНЕ).

Ветър извика Фарнъм при себе си и даде знак на сержант Реймънд, който се обърна рязко, едва дочул истеричния глас на американката, да продължава да си гледа работата. Реймънд, който чупеше пръстите на джебчиите като кибритени клечки („Чуй ме, приятелю“, говореше той, когато го караха да оправдае това си незаконно действие, „в края на краищата, петдесет милиона кокошкари

не могат да бъдат натикани зад решетките“), не беше особено подходящ за разговор с жена, изпаднала в истерия.

— Лони! — крещеше тя. — О, моля ви, помогнете ми! Те хванаха Лони!

Пакистанката се обърна към американката, спокойно я измери с поглед, след което отново се завъртя към сержант Реймънд и поднови разказа си за откраднатата чанта.

— Госпожо — започна Фарнъм.

— Какво се случва всъщност там при вас? — прошепна младата жена. Тя едва си поемаше дъх и гърдите ѝ конвулсивно се надигаха и спадаха, Фарнъм забеляза неголяма драскотина на лявата ѝ буза. Красиво малко птиченце с прелестни гърдички — малки, но високи и стегнати — и пищен облак от златисто-кестеняви коси. Бе облечена скромно, но достатъчно скъпо. На една от обувките ѝ беше счупено токчето.

— Какво се случва всъщност там при вас? — повтори тя. — Чудовища.

Пакистанката отново я погледна и се усмихна. Имаше прогнили зъби. Усмивката ѝ се изпари моментално, като по магия, когато в ръцете ѝ се озова бланката „Изгубена и открадната собственост“, която Реймънд ѝ бе подал.

— Направи кафе за дамата и го отнеси в стая номер три — каза Ветър. — Вие не искате ли кафе, госпожо?

— Лони — промълви американката. — Знам, че е мъртъв.

— Не се тревожете за нищо, госпожо, елате със стария Тед Ветър и бързо ще решим вашия проблем — каза той, помагайки ѝ да се изправи. Жената продължаваше да говори с тих, стенещ глас, докато той я водеше по коридора, обгърнал с едната си ръка талията ѝ. Тя понакуцваше заради счупеното си токче.

Фарнъм приготви кафето и го донесе в стая номер три — обикновено бяло помещение, в което имаше изподраскана маса, четири стола и голям съд за вода в ъгъла. Ветър постави чашката пред американката.

— Ето, госпожо — каза той. — Това може да ви поуспокои малко. Ако искате захар.

— Не мога да пия това — прошепна тя. — Не мога — в този момент жената стисна порцелановата чаша — отдавна забравен

сувенир от Блекпул — с двете си ръце, сякаш опитвайки се да се стопли. Ръцете ѝ трепереха и на Фарнъм му се искаше да ѝ каже да постави чашата на масата, за да не разлее кафето и да си изгори пръстите.

— Не мога — отново промълви тя. После поднесе чашата към устните си, все още стискайки я с двете си ръце, досущ както правят децата, когато пият бульон, и започна да пие. Когато погледът ѝ срещна техния, той беше детски поглед — смутен, изморен, умоляващ и в същото време поддържащ дистанция. Като че ли случилото се я бе потресло още в младостта ѝ, все едно някаква невидима ръка се бе спуснала от небето и бе отнесла последните двацет години от живота ѝ, оставяйки в тази малка бяла стаичка за разпити в Крауч Енд едно дете, облечено в дрехите на възрастен американец.

— Лони — прошепна тя. — Чудовища. Ще ми помогнете ли? Можете ли да ми помогнете? Моля ви, помогнете ми! Може би все още е жив. Може би. Аз съм американска гражданка! — внезапно извика тя и после, сякаш бе казала нещо срамно, избухна в ридания.

Ветър я потупа по рамото.

— Е, госпожо. Мисля, че ще успеем да ви помогнем да намерите вашия Лони. Това е съпругът ви, нали?

Тя кимна, без да престава да плаче.

— Дани и Норма останаха в хотела с бавачката си, те спят, чакат го да се върне и да ги целуне.

— Сега ви моля да се успокоите и да ни разкажете какво се случи всъщност.

— И къде се случи — добави Фарнъм.

Ветър мигновено го стрелна с поглед и се намръщи.

— Точно там е работата! — възкликна жената. — Нямам никаква представа къде се случи! Дори не съм уверена, че се е случило изобщо, знам само, че беше ужасно!

Ветър извади бележника си.

— Как се казвате, госпожо?

— Дорис Фрийман. Съпругът ми е Леонард Фрийман. Настанихме се в хотел „Интерконтинентал“. Ние сме американски граждани. — Този път споменаването на гражданството ѝ изглежда донякъде я успокои. Тя пи още няколко глътки от кафето и остави чашата на масата, Фарнъм забеляза, че дланите ѝ са адски зачервени.

Ще почувстваш болката от изгарянето по-късно, милинка, помисли си той.

Ветър записваше всичко в бележника си. После хвърли бегъл поглед на Фарнъм, който почти не забеляза това.

— Вие тук на почивка ли сте? — попита Фарнъм американката.

— Да, две седмици тук и една седмица, която възнамерявахме да прекараме в Испания, в Барселона. Но нали това няма да ни помогне да намерим Лони? Защо ми задавате такива глупави въпроси?

— Опитвам се да се запозная с вашето неотдавнашно минало, госпожо Фрийман — отвърна Фарнъм. Без да го осъзнават, и двамата полицаи говореха с тих и успокояващ глас. — А сега ни разкажете какво точно се случи с вас. Няма нужда да подбирате думите, просто ни разкажете всичко, което ви идва наум.

— Защо в Лондон е толкова трудно да се намери такси? — внезапно попита американката.

Фарнъм не знаеше какво да й отговори, но Ветър реагира веднага на този въпрос, сякаш имаше непосредствено отношение към случилото се.

— Трудно ми е да ви обясня, госпожо. Отчасти заради голямото количество туристи. А защо ви интересува това? Трудно ви беше да намерите такси, за да дойдете в Крауч Енд?

— Да — отговори жената. — Излязохме от хотела в три часа и отидохме в книжарница „Хачард“. Това е на Кеймбридж Съркъс, нали така?

— Недалеч от него — съгласи се Ветър. — Прекрасен голям магазин за всякаква литература, нали, госпожо?

— Без никакви усилия си хванахме такси от „Интерконтинентал“, те стоят там на опашка. Но когато излязохме от книжарницата, не забелязахме нито една кола. Накрая едно такси се спря, обаче шофьорът само се засмя и поклати глава, когато Лони му каза, че трябва да отидем в Крауч Енд.

— Това е вярно, те често се държат като истински задници, когато трябва да пътуват до някой от крайните квартали — извинете грубостта ми, госпожо.

— Той даже се отказа от единия паунд бакшиш — каза Дорис Фрийман и в гласа й прозвуча онова недоумение, толкова характерно за американците. — Чакахме близо половин час, докато един шофьор не

се съгласи да ни откара дотук. По това време вече бе станало пет и половина, а може би и пет и четирийсет и пет. И тогава Лони откри, че е загубил адреса.

Тя отново сграбчи чашата в ръце.

— Имахте намерение да посетите някого, така ли? — попита Ветър.

— Да, един колега на мъжа ми. Адвокат на име Джон Скуейлс. Съпругът ми никога не се е срещал с него лично, но фирмите, в които работят — тя направи неопределен знак.

— Си сътрудничат една с друга?

— Да, нещо такова. Когато господин Скуейлс разбра, че ще идваме в Лондон, ни покани у тях на вечеря. Лони, разбира се, винаги му бе писал на служебния му адрес, но имаше надраскан някъде на хартия и домашния му. След като седнахме в таксито, стана ясно, че го е изгубил. Единственото, което помнеше, бе че господин Скуейлс живее в Крауч Енд.

Тя ги изгледа мрачно.

— Крауч Енд^[1] и самото название ми се струва някак си отблъскващо.

— И как постъпихте по-нататък? — попита Ветър.

Тя започна да разказва. По времето, когато жената завърши своя разказ, първата чаша кафе отдавна бе изпита, както и втората, а полицаи Ветър бе изписал почти целия си бележник с разкривения си, неравен почерк.

Лони Фрийман беше едър мъж и когато се наклони напред, седнал на просторната задна седалка, за да говори с шофьора, поразително ѝ напомни на онзи юноша, когото тя бе видяла за първи път на баскетболния мач в колежа, когато беше последен курс — той седеше на скамейката, коленете му се намираха някъде около ушите, а огромните му длани бяха отпуснати между краката му. Само че тогава бе облечен с баскетболни шорти и имаше кърпа около врата си, докато сега носеше костюм с вратовръзка. По принцип той не взимаше често участие в мачовете, припомни си тя с нежност, просто защото не бе толкова добър играч. И постоянно губеше разни адреси.

Шофьорът изслуша снизходително разказа за изгубения адрес. Той беше възрастен човек в безукорен сив летен костюм — пълната

противоположност на мръсните нюйоркски таксиджии с техните изпомачкани, лекъосани гащеризони. Единствено карираното кепе на главата му не хармонираше с изрядния костюм, но дори и то му придаваше известен чар — възрастният водач изглеждаше като автомобилен състезател с него. Навън покрай Кеймбридж Съркъс се носеха безброй автомобили; рекламният плакат на театъра в съседство приканваше минувачите да гледат, по всяка вероятност, безкрайните сценични постановки на „фантома на операта“.

— Ами вижте какво ще ви посъветвам, господине — каза шофьорът. — Ще ви откарам в Крауч Енд, там ще спрем покрай някоя телефонна кабина, вие ще се обадите на своя приятел, и аз ще ви закарам до самия му праг.

— Прекрасна мисъл! — искрено отвърна Дорис. Бяха прекарвали в Лондон вече шест дни и тя не можеше да се сети за друг град, чиито жители да са по-отзивчиви и цивилизовани.

— Благодаря ви — кимна Лони и се отпусна на седалката. Той прегърна Дорис през рамо и ѝ се усмихна: — Виждаш ли? Никакви проблеми няма.

— Но не благодарение на тебе — каза тя уж саркастично и го ръгна лекичко в корема с лакът.

— Значи решено — произнесе водачът. — И тъй, смело напред към Крауч Енд.

Беше краят на август и незатихващият горещ вятър разпиляваше боклука по улиците и развяваше саката и полите на мъжете и жените, които бързаха да се приберат вкъщи след работа. Слънцето клонеше към залез и когато лъчите му проблясваха между сградите, Дорис забеляза, че е придобило червеникав оттенък. Шофьорът си мърмореше нещо под носа си. Дорис се почувства по-спокойно, усещайки прегърналата я ръка на Лони — казано честно, ѝ се струваше, че за последните шест дни го бе виждала по-често, отколкото през цялата изминала година, и тя с удоволствие отбеляза, че това много ѝ харесва. Дорис никога по-рано не бе напускала Америка и непрекъснато си напомняше, че сега се намира в Англия, а оттук ще отиде в Барселона. Хиляди млади жени ще ѝ завидват.

След това слънцето изчезна зад стените на зданията и тя незабавно изгуби всякакво чувство за посока. След пристигането си в Лондон бе забелязала, че возенето в такси винаги ѝ въздейства по този

начин. Градът представляваше колосален лабиринт от пътища, ниски постройки, които едно време са били конюшни, възвишения, задънени улици, тесни алеи и малки хотелчета, и Дорис не можеше да разбере как хората се ориентират в тези райони и намират интересувания ги път. Когато накрая сподели това с Лони, той ѝ отговори, че намират пътя „много внимателно“, като в онзи виц, където питат за любовта при таралежите. Сякаш тя не бе забелязала, че всеки шофьор държи справочника „Улиците на Лондон“ на разположение в жабката?

Това беше най-продължителното пътуване с такси, което бяха предприемали, откакто бяха пристигнали тук. Модерната част на града бе останала далеч назад (независимо от натрапчивото усещане, че се въртят в кръг). Преминаха през район, където се вихреше строителство на високи жилищни блокове от монолитен железобетон, които не показваха никакви признаци на живот (всъщност не, поправи се тя покъсно, когато разговаряше с Ветър и Фарнъм в малката бяла стаичка; бе мярнала някакво момченце, което седеше на бордюра и драскаше кибритени клечки), после преминаха през район на неголеми евтини павилиони и плодови магазини, и ето, че — никак не е за чудене, че пътуването из Лондон взема акъла на гостите на града — отново се озоваха право в центъра на един модерен район.

— Мярнах даже един „МакДоналдс“ там — съобщи тя на Ветър и Фарнъм с такъв глас, с какъвто обикновено говорят за Сфинкса и висящите градини на Семирамида.

— Наистина ли? — възкликна Ветър с изумление и уважение — тя бе достигнала състояние, в което си спомняше всичко — до най-дребния детайл — и никак не му се искаше да наруши настроението ѝ, поне дотогава, докато не им разкаже всичко, което знае.

Модерният район остана отзад заедно с „Макдоналдс“ — а в неговия център. Сега се носеха из някакво открито пространство, слънцето представляваше ярък оранжев балон, висящ над хоризонта, заливащ улицата със странна светлина, при която минувачите изглеждаха така, сякаш всеки момент ще избухнат в ослепителни пламъци.

— И тогава обстановката започна да се променя — каза жената. Гласът ѝ почти бе утихнал, а ръцете ѝ бяха започнали отново да треперят.

Ветър се наклони напред, внимателно вглеждайки се в лицето ѝ.

— Да се променя? Как? По какъв начин започна да се променя обстановката, госпожо Фрийман?

Те преминали покрай една будка за вестници, разказа им тя, и на рекламното табло до павилиона било написано с огромни букви: „ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ“.

— Лони, виж това!

— Кое? — той се обърна, но вестникарският павилион вече бе останал далеч отзад.

— Там беше написано: „Шестдесет души изчезват под земята. Ужасна трагедия.“ Какво мислиш, къде се е случило това? В метрото?

— Може би. Напълно възможно е да става дума за катастрофа на влакове в метрото.

— Дали? — тя се наклони напред към шофьора. — Господине, знаете ли нещо за това? За някаква катастрофа в метрото?

— Имате предвид сблъскването на влаковете, госпожо? Не, нищо не съм чул за това.

— Имате радио, нали?

— Не, в таксито няма радио, госпожо.

— Лони?

— Да?

Но в този момент тя забеляза, че Лони вече бе изгубил интерес към случилото се. Той отново преравяше джобовите си (а понеже носеше панталони, жилетка и сако, то имаше доста да рови) в търсене на хартийката, на която бе написан адресът на Джон Скуейлс.

Текстът, написан с тебешир на рекламното табло до павилиона за вестници, отново и отново се повтаряше в съзнанието ѝ. Там трябваше да бъде написано: „ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ УМИРАТ В РЕЗУЛТАТ НА КАТАСТРОФА В МЕТРОТО“. Но вместо това — „ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ“. Този надпис нещо я безпокоеше. Там не бе казано „умират“, а „изчезват“, тъй както в отминалите времена се е говорило за моряците, потънали в морето.

Ужасна трагедия под земята.

Това съвсем не ѝ харесваше. Караше я да си мисли за гробища, подземна канализация и за мръснобели, отвратителни подпухнали същества, внезапно появяващи се от канализационните тръби; те

обвиват с ръце (а може би и с пипала) нещастните хора, чакащи на перона, и ги завличат в мрака.

Завиха надясно. На ъгъла, редом до три спрени мотоциклета, бяха застанали момчета с рокерски якета. Те проследиха с поглед таксито и за миг — залязващото слънце светеше право в лицето ѝ и я заслепяваше — на Дорис ѝ се стори, че мотоциклетистите имат нечовешки глави. За един кратък миг тя беше убедена, че над черните кожени якета лъцят мазни глави на плъхове с блестящи черни очи, фокусирани в таксито. После осветлението едва-едва се измени и тя видя, че очевидно е сбъркала; това бяха всичко на всичко трима млади хора, които пушеха цигари пред английската разновидност на американската сладкарница.

— Ето че пристигнахме — каза Лони, прекратявайки ровичкането из джобовете и показвайки с пръст знака зад прозореца. На него пишеше: „Крауч Хил Роуд“. Старинни тухлени къщи, подобни на сънливи вдовици, се притискаха една към друга; изглеждаха така, сякаш се взират в таксито с помътнелите очи на прозорците си. Тук-там сновяха дечица на велосипеди — както двуколесни, така и триколесни. Двама малчугани се опитваха да се пързаят на ролкови кънки, но без особен успех. Бащите на семействата, прибрали се къщи от работа, седяха на пейките пред домовете си, пушеха, говореха си и наглеждаха децата. Всичко изглеждаше абсолютно нормално.

Таксито спря пред унил на вид ресторант с малък надпис на витрината. Той съобщаваше, че заведението „има лиценз“, а далеч по-големите букви известяваха, че в ресторанта се продава сос къри за къщи. На перваза под надписа спеше гигантска сива котка. До ресторанта се издигаше самотна телефонна кабина.

— Ето телефон, господине — каза шофьорът. — Разберете какъв е адресът на вашия приятел, и аз ще го открия.

— Ще се постарая — усмихна се Лони и излезе от колата.

Дорис постоя за няколко секунди в таксито, след което също излезе навън и се качи на тротоара, решила да раздвижи за малко краката си. На улицата още духаше горещият вятър. Той притисна полата в коленете ѝ и буквално залепи една опаковка от сладолед за глезена ѝ. Дорис с погнуса я отстрани. Когато вдигна глава, забеляза, че се вира през прозореца на ресторанта право в големия сив котарак.

Той също се вгледа в нея, едноок и невъзмутим. Половината му муцуна бе изподрана в някаква отдавнашна схватка. Вместо козина по нея се виждаше изродена и гола розовееща плът, осеяна с белези, а на мястото на окото се белееше млечнобяла ципа.

Котаракът беззвучно измяука, вперил поглед в нея иззад стъклото.

Изпълнена с отвращение, тя се приближи до телефонния автомат и се загледа вътре през мръсните стъкла на кабината. Лони събра палец и показалец в знак, че всичко е наред, и ѝ намигна. После пусна монета в прореза на автомата, набра някакъв номер и започна да говори. Беззвучно — заради стъклото — се засмя. Съвсем като котарака. Дорис се огледа в търсене на сивата котка, но на прозореца на ресторанта нямаше никой. В сумрака отзад се виждаха бели столове, поставени с краката нагоре върху бели маси, както и някакъв старец, който търкаше пода с мокър парцал. Обръщайки се обратно, тя забеляза, че Лони нещо си записва. Той прибра химикалката в джоба на сакото си, поднесе към лицето си лист хартия — Дорис забеляза написания на нея адрес — каза нещо в слушалката, остави я на мястото ѝ и излезе от кабината.

Лони триумфално размаха листчето към нея.

— Виждаш ли, ето го — в този момент очите му надзърнаха зад рамото ѝ и той изведнъж се намръщи. — А къде изчезна този дяволски автомобил?

Дорис се обърна. Таксито го нямаше. Там, където бе стояло до преди малко, сега се виждаше единствено празно място, бордюрът и някакви смачкани хартии, лениво поклацащи се в канавката под поривите на вятъра. От другата страна на улицата две деца се захилиха, прегърнали се едно друго. На Дорис ѝ направи впечатление, че едното има уродлива ръка, напомняща щипка на рак или скорпион. Тя си помисли за националната система за здравеопазването — това беше нейна грижа. Децата продължаваха да ги наблюдават от отсрещната страна, видяха, че Дорис ги гледа, и отново се прегърнаха, кискайки се.

— Не знам — отговори тя, чувствайки се замаяна и сякаш не на себе си и. Тази горещина, неумолимият вятър, чиято сила ни най-малко не отслабваше, почти нарисувана светлина.

— По кое време става това? — внезапно попита Фарнъм.

— Нямам никаква представа — отвърна Дорис Фрийман, изгубила нишката на повествованието. — Мисля, че беше шест часа. Или седем без двайсет.

— Добре, продължавайте — кимна Фарнъм, отлично съзнавайки, че през август залезът никога не започва — дори и по най-приблизителни сметки — по-рано от седем и половина.

— Какво направи този шофьор? — попита Лони, все още оглеждайки се наоколо. Изглежда смяташе, че раздразнението му би могло незабавно да върне таксито на предишното място. — Просто запали двигателя и потегли?

— Може би, когато ти вдигна ръка — Дорис, вдигайки ръка, повтори същия знак, който бе направил Лони в телефонната кабина. — Може би, когато ти направи ето така, той е решил, че повече не ни е необходим.

— Доста време би ми отнело да го убедя да си тръгне, без да платя онези два паунда и пет пенса, които показваше броячът. — Лони изпръхтя недоволно и се приближи до канавката. От другата страна на Крауч Хил Роуд двете деца продължаваха да се кикотят.

— Хей! — извика Лони. — Хей, деца!

— Вие американец ли сте, господине? — попита момчето с ръката-щипка.

— Да — усмихна се, кимвайки, Лони. — Видяхте ли тук една кола? Такси? Да знаете накъде потегли?

Децата се замислиха над въпроса му. До момчето стоеше момиченце на пет години с невчесани кестеняви коси, щръкнали в най-различни посоки. Тя се приближи до бордюра на противоположната страна на улицата, сложи ръчичките си около устата като мегафон и, продължавайки да се киска, изкрещя към тях:

— Бягай оттука, Джо!

Лони зяпна от изненада.

— Господине! Господине! Господине! — закрещя момчето, неистово размахвайки уродливата си ръка.

Децата изведнъж побягнаха, свиха зад ъгъла и се скриха от поглед, оставяйки зад себе си единствено отзвука от своя смях.

Потресен, Лони се обърна към Дорис:

— Май не всички деца в Крауч Енд обичат американците — сконфузено рече той.

Тя нервно се огледа наоколо. Сега улицата изглеждаше пустинна. Лони прегърна съпругата си.

— Е, какво да се прави, миличка, изглежда ще трябва да повървим пеш.

— Не мисля, че това ще ми хареса. Току-виж тези две дечица изтичали за по-големите си братя. — Тя се засмя, за да покаже, че се шегува, но в смеха ѝ се усещаше острата нотка на страха. Вятърът бе придобил сюрреалистични измерения, което никак не ѝ харесваше. Жалко, че не останаха в хотела.

— Нямаме друг избор — каза тя. — Не може да се каже, че улицата е препълнена от такситата, нали? Лони, защо шофьорът ни остави тук? Той изглеждаше толкова приятен човек.

— Нямам и най-малка представа. Обаче Джон подробно ми обясни как да стигнем до къщата му. Той живее на Брас Енд, която представлява много къса задънена улица и, както излиза, даже я няма в справочника „Улиците на Лондон“. — Докато говореше на Дорис, той я бе повел от телефонната кабина, ресторанта, продаващ къри за къщи, и опустелия тротоар. Отново вървяха по Крауч Хил Роуд. — Сега трябва да завием надясно, по Хилфилд Авеню, да го преминем до половината и да свърнем наляво, след което при първата пряка свиваме надясно или наляво? Няма значение, това е Петри Стрийт. Втората отляво ще бъде Брас Енд.

— И ти си запомнил всичко това?

— Мога да бъда отличен свидетел — смело заяви Лони и тя едва можа да се задържи на краката си от смях. Той умееше да запазва самообладание и при най-неприятните моменти, и не позволяваше на проблемите да развалят настроението му.

На стената на полицейския участък в Крауч Енд бе закачена карта на района, увеличена и значително по-подробна от справочника „Улиците на Лондон“. Фарнъм се доближи до нея и започна да търси нещо, пхнал ръце в джобовете си. Участъкът бе потънал в тишина. Ветър още не се бе върнал — изглежда проветряваше мозъка си, помисли си младият полицаи — а Реймънд отдавна бе приключил разговора с жената, на която бяха открили чантичката.

Фарнъм постави пръста си на онова място, където таксиметровият шофьор по всяка вероятност бе оставил американците (ако можеше да се вярва на историята на жената, естествено). Пътят

към дома на техният приятел изглеждаше достатъчно елементарен. По Крауч Хил Роуд към Хилфилд Авеню, после наляво по Викърс Лейн, след което пак наляво, но по Петри Стрийт. Брас Енд, тръгваща от Петри Стрийт, изглеждаше тъй, все едно някой я е забравил, и бе дълга само шест или осем къщи. В най-лошият случай не повече от километър. Дори и американците са в състояние да пропътуват един километър, без да се заблудят.

В помещението нахълта сержант Реймънд. Той вече се бе преоблякъл и в момента закопчаваше ципа на коженото си яке.

— Реймънд? — учуди се Фарнъм. — Още ли си тук?

— Още съм тука, но тъкмо си тръгвам, мой безбради красавецо.

— Добре, изчезвай тогава — озъби се Фарнъм, едва удържайки усмивката си. Реймънд го плашеше мъничко. Само един поглед към този кучи син бе достатъчен, за да разбере, че той стои точно на границата, разделяща свестния момък от престъпника. Извит бял белег, подобен на дебел конец, се спускаше от левия ъгъл на устата му чак до адамовата му ябълка. Реймънд се кълнеше, че веднъж някакъв джебчия едва не му прерязал гърлото с острия край на счупена бутилка и че именно поради това така му харесва да троши пръстите им. Според Фарнъм това си беше чиста лъжа. Реймънд чупеше пръстите на джебчиите единствено, защото обожаваше изхрущяването, с което те се пречупваха, особено в ставите.

— Имаш ли цигара? — попита Реймънд. Фарнъм въздъхна и му даде една. Когато сержантът я запали и вдъхна дима, Фарнъм го попита:

— На Крауч Хил Роуд има ли ресторант, където да продават къри за вкъщи?

— Доколкото помня, не, красавецо — отвърна му сержантът.

— И аз така си мислех.

— Проблем ли имаш, миличък?

— Не — трепна Фарнъм, може би твърде рязко, припомняйки си разрошените коси и уголемените от страх очи на Дорис Фрийман.

Недалеч от края на Крауч Хил Роуд Дорис и Лони Фрийман свърнаха по Хилфилд Авеню, от двете страни, на която се простираха в редици импозантни, построени с вкус домове — досущ като черупки, помисли си тя, с хирургическа точност разделени отвътре на квартири и стаи.

— Дотук всичко е наред, нали? — попита я Лони.

— Да, но всъщност — започна тя, но тъкмо в този момент се дочуха нечии тихи стонове.

И двамата мигом се спряха. Звукът идваше точно отдясно пред тях, оттам където високият жив плет ограждаше неголямо дворче. Лони веднага се насочи натам, обаче Дорис го сграбчи за ръката.

— Не отивай там, Лони! — помоли го тя.

— Какво значи „не отивай там“? — учуди се той. — Там някой има нужда от помощ.

Тя го последва с нервни крачки. Оградата от жив плет бе висока, но не особено дебела. Лони я разгърна с усилие и видя неголям четвъртит участък, обграден от цветя. Ливадата беше яркозелена. Само в центъра ѝ се забелязваше някакво черно димящо петно — или поне така ѝ се стори на пръв поглед. Когато отново надзърна иззад рамото на Лони — раменете на мъже ѝ бяха твърде високи, за да погледне през тях — Дорис видя яма в земята, чиито очертания напомняха тези на човек. От нея се издигаха струйки дим.

„ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ.“

Стоновете идваха от ямата и Лони започна да си пробива път през живия плет в посока към нея.

— Лони — повтори Дорис. — Моля те, не отивай там.

— Някой има нужда от помощ — отвърна той и се провря през живия плет, съпроводен от изпращяването на късация се плат. Тя забеляза как той се приближава към дупката, след което живият плет се събра отново пред нея в непроницаема стена. В съзнанието ѝ се отпечата смътният силует на вървящата напред фигура. Дорис се опита да го последва, но усилията ѝ бяха възнаградени единствено от драскотините от късите клонки на живия плет — блузата ѝ беше без ръкави.

— Лони! — извика тя мъжа си, внезапно връхлетяна от необясним страх. — Лони, върни се!

— Една минутка, мила!

Къщата зад живия плет се взираше в нея равнодушно и безстрастно.

Стоновете продължаваха, но сега звучаха някак си ниско — гърлено, почти ликуващо. Нима Лони не чуваше това?

— Хей, има ли някой там? — дочу тя гласа на Лони. — Там има О-о! Хей! Господи!!! — внезапно изкрещя съпругът ѝ. Тя никога по-рано не го бе чувала да крещи, и сега краката ѝ се подкосиха от вика му. С трескав поглед тя се заглежда наоколо, стараяйки се да намери някаква пролука в плета, някаква пътечка, каквото и да е, но не откри нищичко. Пред очите ѝ изплуваха образите на мотоциклетистите, за секунда заприличали на плъхове, котаракът с порозовялата от белези муцуна, момченцето с уродливата ръка, приличаща на щипка.

— Лони! — опита се да изкрещи тя, но не успя да издаде нито звук.

Изад живия плет се дочу шум от боричкане. Стоновете бяха изчезнали. На тяхно място се бяха появили мокри, мляскащи звуци. Изведнъж Лони изскочи обратно през гъвкавите прашнозелени клонки, сякаш някой го бе блъснал силно. Левият ръкав на сакото му беше разкъсан и изцапан с някаква черна мръсотия, която димеше също както и самата яма.

— Дорис, бягай!

— Лони, какво...

— Бягай! — Лицето му беше преbledняло като платно.

Дорис панически се заглежда в търсене на полицай. Или въобще на когото и да било. Обаче Хилфилд Авеню беше, както изглеждаше, част от някакъв огромен запустял град, и тя не забеляза никакви признаци на живот или движение. Тогавя тя погледна назад към живия плет и в този момент забеляза още нещо, провиращо се през него, нещо по-черно от чернотата, което ѝ се стори пълна противоположност на познатия ѝ свят.

И то издаваше тези мляскащи звуци.

Мигновение — и късите клонки на живия плет зашумоляха. Дорис замръзна на мястото си като хипнотизирана. Тя би стояла там вечно (така каза после на Фарнъм и Ветър), ако Лони не я бе хванал за ръката и не ѝ бе закрепял — да, Лони, който никога не повишаваше глас, неистово ѝ закрепя — тя би стояла там и досега. Би стояла там.

Но те се втурнаха да бягат.

— Накъде? — попита Фарнъм, обаче тя не знаеше. Лони напълно бе загубил самообладание, бе обхванат от пристъп на истерична паника и отвращение — това бе всичко, което тя си спомняше. Той стискаше китката ѝ в своите пръсти като в менгеме, като в белезници,

и те тичаха, отдалечавайки се от къщата, издигаща се над живия плет, и от димящата дупка по средата на ливадата. Това тя знаеше със сигурност — останалото представляваше само верига от смътни и неясни впечатления.

Отначало да бягат беше трудно, но впоследствие стана по-лесно — сега тичаха по нанадолнището. Завиха веднъж; после още един път. Сивите сгради с високи веранди и закрити със зелени щори прозорци ги наблюдаваха, както ѝ се стори, като слепи пенсионери. Тя си спомни как Лони тичешком свали сакото си, оплескано с лепкавата черна течност, и го запрати някъде встрани. Най-накрая се озоваха на една широка улица.

— Спри! — едва произнесе тя, задъхвайки се. — Спри, не мога повече! — Свободната ѝ ръка бе притисната в хълбока ѝ, който я изгаряше, все едно в него бе забит разтопен гвоздей.

И той се спря. Бяха напуснали жилищния район и сега се намираха на ъгъла на Крауч Лейн и Норис Роуд. Надписът от другата страна на Норис Роуд гласеше, че са на километър разстояние от Слотър Тауън.

— Таун? — подсказа ѝ Ветър.

— Не — отвърна Дорис. — Слотър Тауън, с „ъ“ пред „н“-то.

Реймънд загаси в пепелника цигарата, която бе взел от Фарнъм.

— Е, аз потеглям — заяви той и се вгледа изпитателно в младия си колега. — Моят любимец трябва повече да се грижи за здравето си. Има големи тъмни кръгове под очите. Растат ли ти косми по дланите и между пръстите, миличък? — Той гръмко се закиска.

— Някога да си чувал за Крауч Лейн? — невъзмутимо попита Фарнъм.

— Имаш пред вид Крауч Хил Роуд ли, красавецо?

— Не, имам пред вид точно Крауч Лейн.

— За сефте чувам за такава улица.

— А за Норис Роуд?

— Да, такава улица има в Бейсингсток, тя се отклонява от главната.

— Не, не там.

— Е, тука няма такава улица, момченце.

По някаква причина, съвършено непонятна за него — жената явно беше чалната — Фарнъм продължаваше настойчиво с въпросите си. — А Слотър Тауън?

— Тауън, казваш? Не Таун?

— Да, точно така.

— Никога не съм чувал за него, но ако бях, щях да го заобикалям от километър.

— Защо?

— Ами защото на древния език на друидите „тауън“ е мястото, където са се извършвали ритуални жертвоприношения — с други думи, там ти изваждали очите и черния дроб. — Затягайки колана на якето си, Реймънд излезе от участъка.

Фарнъм го изпроводи с разтревожен поглед. Няма начин, със сигурност сержантът си измисли това за друидите, каза си той. Всичко, което един тъп полицай като Сид Реймънд би могъл да знае за друидите, би се събрало на върха на топлийка, и даже би останало място за „Отче наш“.

Ясно. Но дори и, ако Реймънд наистина е чул отнякъде такива сведения за друидите, това никак не променя обстоятелството, че жената положително си е загубила ума.

— Сигурно полудявам — каза Лони и се засмя с трепет в гласа си.

Дорис погледна часовника си и видя, че по някакъв начин вече беше станало осем без петнайсет. Светлината се бе променила; по-рано беше чисто оранжева, докато сега бе преляла в наситено тъмночервено. Тя се отразяваше от витрините на магазините по Норис Роуд и обливаше в засъхнала кръв шпила на църквата отсреща. Слънцето приличаше на смачкан балон на хоризонта.

— Какво се случи там, Лони? — попита Дорис. — Какво се случи там?

— Освен това загубих и сакото си. Дяволски неприятно.

— Ти не го загуби, ти го свали и го захвърли! То беше цялото покрито с...

— Не говори глупости! — озъби се Лони. Очите му обаче не бяха сърдити; те изглеждаха меки, потресени, неспособни да фокусират погледа си. — Загубих го и това е!

— Лони, какво се случи, след като се провря през живия плет?

— Нищо. Хайде да не говорим за това. Къде се намираме сега?

— Лони.

— Не си спомням — произнесе той по-меко. — Всичко ми е като в мъгла. Стояхме един до друг после чухме този звук след това се втурнах да бягам. Това е всичко, което си спомням. — След което добави с изплашен детски глас. — Откъде накъде ще захвърлям сакото си? То си ми харесва. Пасваше си перфектно с панталоните. — Той отметна назад глава и се заля в плашещ безумен смях. Дорис разбра, че онова, което бе видял зад живия плет, най-малкото отчасти бе оказало влияние върху психиката му. Тя не беше уверена, че нещо подобно не би се случило и с нея, в случай че тя също бе надзърнала там. Но това нямаше значение. Сега най-важното бе да се измъкнат оттук. Да се махнат оттук и да се върнат в хотела при децата.

— Хайде да вземем такси. Искам да се прибера вкъщи.

— Но Джон — започна Лони.

— Майната му на Джон! — извика тя. — Тук става нещо, нищо не е както трябва, затова искам да си хвана такси и да се прибера в хотела!

— Е, добре, щом така искаш. — Лони прокара трепереща ръка по челото си. — Съгласен съм с теб. Проблемът се състои единствено в това, че не виждам пукнатото такси наоколо.

Честно казано, по Норис Роуд не се забелязваше никакъв транспорт. Това беше просторна улица, покрита с паваж. Точно по средата ѝ се проточваха стари трамвайни релси. На отсрещната страна на улицата, пред магазинче за цветя, бе паркиран старинен триколесен автомобил от серия „Д“. Не много далеч от него, от тяхната страна, подпрян на стойката си, стоеше леко наклонен под ъгъл мотоциклет „Ямаха“. Това бе всичко. До ушите им достигаха смътни звуци на автомобилно движение, но те идваха отнякъде много далеч.

— Може би улицата е затворена поради ремонт — промърмори Лони и направи нещо изключително странно, странно най-малкото за него, защото при обичайни обстоятелства той бе спокоен и уверен в себе си мъж. Той се обърна да погледне през рамо, сякаш опасявайки се, че някой ги преследва.

— Да тръгнем пеш — каза тя.

— Накъде?

— Накъдето и да е, само да е по-далеч от Крауч Енд. Ако се махнем от този квартал, ще успеем да намерим и такси. — Внезапно тя почувства увереност в това — макар и само в това.

— Добре — сега той прояви пълната готовност да предостави контрола над нещата в нейни ръце.

Те тръгнаха по Норис Роуд по посока на залязващото слънце. Далечният шум от автомобилно движение не се променяше — той като че ли нито се отдалечаваше, нито се приближаваше. Това напомняше постоянния напор на вятъра. Чувството за пълна самота и изолация започна да й действа на нервите. Струваше й се, че ги следят, опитваше се да прогони това натрапчиво усещане, но не можеше. Ехото повтаряше звука от собствените им стъпки.

„ШЕСТДЕСЕТ ДУШИ ИЗЧЕЗВАТ ПОД ЗЕМЯТА. УЖАСНА ТРАГЕДИЯ“

Случилото се зад живия плет все по-силно и по-силно действаше на съзнанието й, докато накрая тя не издържа и попита отново:

— Лони, какво се случи там?

— Не помня. И не искам да си спомням — просто отвърна той.

Минаха покрай някакъв закрит пазар. Купчина кокосови орехи, напомнящи изсушени човешки глави, се виждаха зад витрините. После видяха автоматична пералня, в която белите машини бяха отделени от обезцветените розови стени, подобно на четвъртити зъби, изпадали от изгнили венци. Минаха покрай изцапана със сапун витрина, на която пишеше: „ДАВА СЕ ПОД НАЕМ ПОМЕЩЕНИЕ ЗА МАГАЗИН“. Зад сапунените петна нещо помръдваше и Дорис забеляза, че оттам я гледа розовата, осеяна с белези муцуна на стар котарак. Същия сив котарак.

Дорис прецени действията на организма си и заключи, че я обхваща непрекъснато увеличаващ се ужас. Струваше й се, че вътрешностите й бавно пълзят вътре в стомаха й. В устата си усещаше рязък и противен привкус, сякаш я бе изплакнала с неприятна дезинфекционна течност. По паважа на Норис Роуд се стичаше свежата кръв на залеза.

Приближаваха някакъв подлез. В него цареше непрогледен мрак. Страх ме е, спокойно съобщи съзнанието й. Не мога да мина оттам, там може да се случи какво ли не, моля ви, не мога.

Друга част от съзнанието ѝ я запита дали ще издържи, ако им се наложи да се върнат обратно, покрай празната витрина с обикалящия вътре котарак (по какъв начин е попаднал от ресторанта в магазина? По-добре не питай и не се замисляй за това твърде дълбоко), покрай пералнята, приличаща на зейнала уста, покрай Пазара на Изсушените Глави. Не, никой не може да я накара да мине през тъмния подлез.

Сега бяха застанали точно пред входа му. Странно боядисан влак с шест вагона — бял като кост — се материализира изведнъж пред тях, изтрополявайки над подлеза с шокираща внезапност, досущ като стоманена невеста, забързана да срещне по-скоро своя годеник. Изпод колелата изскочиха ярки искри. И двамата мигом се отдръпнаха назад, а Лони извика от изненада. Тя се вгледа в мъжа си и забеляза, че през последния час той се бе превърнал в някого, когото тя не беше виждала никога преди и изобщо не бе подозирала за съществуването му. Косата му изглеждаше посивяла и докато тя се мъчеше с всички сили да се убеди, че това е само игра на светлината, именно видът на косата му предопредели решението ѝ. Лони не беше в състояние да се върне. Следователно единственият възможен път пред тях си оставаше подлезът.

— Да тръгваме — каза тя, хващайки го за ръката. Дорис здраво стисна пръстите на Лони в своите, за да не усети той как трепери собствената ѝ ръка. — Колкото по-бързо започнем, толкова по-скоро ще свършим. — Тя се запъти напред, а той послушно я последва.

Почти бяха преминали подлеза — той се оказа доста късичък, помисли си с облекчение тя — когато нечия ръка изведнъж я хвана за рамото.

Дорис не извика. Дробовете ѝ сякаш се бяха сплескали, подобно на малки, смачкани хартиени пакети. Съзнанието ѝ искаше да се освободи от тялото ѝ и да отлети напред. Ръката на Лони се изтръгна от дланта ѝ. Той обаче изглежда изобщо не забеляза. Съпругът ѝ вървеше от другата страна — за секунда тя зърна неговия силует, висок и слаб, на фона на яростните, кървави цветове на залеза — след което изчезна.

Ръката, сграбчила рамото ѝ, напомняше лапата на маймуна — космата и силна. Тя неумолимо я дърпаше към тежката прегърбена фигура, притаена край покритата със сажди бетонна стена. Силуетът ѝ

бе сгърчен в двойната сянка между две бетонни подпори и Дорис можеше да съзре единствено очертанията ѝ очертанията на фигурата и двете светещи зелени очи.

— Дай ни цигарка, скъпа — произнесе хриптящ глас с характерен кокни акцент, и тя почувства миризмата на сурово месо, пържено в картофена мазнина, както и нещо сладко-отвратително, толкова, което остава на дъното на кофите за боклук.

Тези зелени очи бяха котешки. Внезапно жената получи смразяващото предчувствие, че ако изгърбената фигура излезе от сенките, то Дорис ще види млечнобялата ципа, покрила очите, розовите резки на белезите и снопчетата опърпана сива козина.

Тя се изтръгна от хватката, отстъпи назад и усети как нещо прорязва въздуха недалеч от нея. Ръка? Или нокти? Плющящ, съскащ звук.

Още един влак премина над главата ѝ. Грохотът му беше потресаващ — той сякаш пронизваше мозъка ѝ. Отгоре, подобно на черен сняг, се посипаха сажди. Тя се втурна да бяга, обхваната от сляпа паника, за втори път през тази вечер не знаейки накъде отива или за колко време.

Споменът за изчезването на Лони бе онова, което я накара да се върне обратно. Тя се подпря на една тухлена стена, задъхвайки се, поемайки въздуха на огромни глътки, разтърсващи цялото ѝ тяло. Все още се намираше на Норис Роуд (или поне така ѝ се струваше, каза тя впоследствие на двамата полицаи; широката просторна улица бе застлана с паваж, а трамвайните релси се простираха по средата ѝ), обаче изкорубените, запустели магазинчета бяха отстъпили място на занемарени, разнебитени складове. „ДОУГЛИШ И СИН“, пишеше на една изцапана със сажди табела. Втори надпис — „АЛХАЗРЕД“ — бе изрисуван със старинни зелени букви на избеляла тухлена стена. Под названието се виждаха множество арабски криволици и чертички.

— Лони! — извика тя, но не чу даже собственото си ехо, въпреки пълната тишина (не, не пълната тишина, каза тя на полицаите после, продължаваше да се чува шумът от движение в далечината, и звукът като че ли идваше от по-близо, в сравнение с преди, макар и не много). Думата, обозначаваща името на съпруга ѝ, падна, както ѝ се стори, от устата ѝ право на земята — като камък. Кръвта на залеза се замени от хладната сива пепел на здрача. За първи път ѝ хрумна мисълта, че

докато се намира тук, в Крауч Енд — ако действително се намираще в Крауч Енд — може да настъпи нощта, и от тази мисъл пипалата на ужаса отново я обгърнаха.

Тя разказа на Ветър и Фарнъм, че за неизвестния период от време между пристигането ѝ до телефонната кабина и заключителния, финален ужас, не е забелязала съзнанието ѝ да се впуска в някакви размишления, в някакви логически, свързани и подредени мисли. Тя просто реагираше на събитията, подобно на изплашено животно. А сега бе останала и сама. Имаше огромна нужда от Лони, съзнаваше това, но нищо повече. Въобще не ѝ дойде на ум да си помисли защо този район, намиращ се на разстояние не повече от седем километра от Кеймбридж Съркъс, се оказа напълно изоставен.

Дорис Фрийман продължи да се движи нататък, викайки своя мъж. Както преди, гласът ѝ не пораждаше никакво ехо, за разлика от звука от крачките ѝ. Сенките започваха да обхващат Норис Роуд. Небето над главата ѝ бе станало пурпурно. Сигурно ставаше дума за някакво следствие от играта на сенките, а може би се дължеше на изнемогата и изтощението ѝ — но ѝ се струваше, че складовете като че ли се накланят към улицата — гладно и хищно. Прозорците, покрити с многогодишен слой мръсотия — а навярно и вековен — сякаш я наблюдаваха. Названията на табелите ставаха все по-странни, дори безумни, или поне невъзможни за произнасяне. Гласните се намираха не там, където трябва, а съгласните се групираха по такъв начин, че бяха недостъпни за който и да е човешки език. На една табела бе написано „КТХУЛУ КРИОН“, след което имаше изобилие от арабски завъртулки. Друга гласеше „ЙОГСОДОТ“, а следващата — „Р'ЛЙЕХ“. Но най-отчетливо Дорис бе запомнила следния надпис: „НРТЕСН НЙАРЛАТХОТЕП“.

— Как изобщо успяхте да запомните подобна идиотска безсмислица? — попита Фарнъм.

Дорис Фрийман бавно и уморено поклати глава:

— Нямам представа. Наистина не знам. Това е като кошмар, който искате от все сърце да забравите, веднага след като сте се събудили, но той никога не ви напуска, както се случва с повечето сънища; вместо това продължава да ви преследва за още дълго време.

Норис Роуд се простираше, както изглеждаше, в безкрая — павирана улица, разсечена от релсите на отдавна спрелите трамваи. И

макар че Дорис продължаваше да върви — тя не би повярвала, ако ѝ бяха казали, че е в състояние да бяга, независимо че по-късно, ако се вярва на разказа ѝ, беше побягнала — бе спряла да зове Лони. Тя бе овладяна от ужас, неизразим ужас, ужас толкова всеобхватен, че не би повярвала, ако някой ѝ беше казал, че човек е в състояние да се сблъска с него, без да изгуби разсъдък си или да умре. Дорис можеше да обясни страха си само по един начин, но дори това, каза по-късно тя, едва започваше да покрива огромното пусто пространство, зейнало върте в сърцето и съзнанието ѝ. Тя сподели пред двамата полицаи, че се чувствала тъй, сякаш не се намира повече на земята, а на някаква друга планета, на място толкова чуждо, че човешкият ум изобщо не е в състояние да си го представи. Дори ъглите тук изглеждаха други, различни — да не говорим за цветовете. А всичко останало, но да се говори за това е безсмислено.

Тя вървеше под небето с цвят на презряла слива, между зловецко надвисналите здания, надявайки се единствено, че някога, незнайно кога, всичко това ще приключи.

Така и стана.

Тя забеляза две фигури на тротоара отпред — това бяха децата, които тя и Лони бяха видели по-рано. Момченцето пригладдаше с ръката си щипка разрошените коси на момиченцето.

— Това е жената от Америка — каза момчето.

— Тя се изгуби — забеляза момичето.

— Изгуби своя мъж.

— Изгуби се по пътя.

— Намери тъмния път.

— Намери пътя, който води към ямата.

— Изгуби надежда.

— Намери Виещия сред звездите.

— Изяждания измеренията.

— Слепия свирач.

Думите им звучаха все по-бързо и по-бързо, като литания, обсебваща духа, като стремително движещ се тъкачен стан. Главата ѝ се замая, а погледът ѝ не спираше да се мести от момченцето към момиченцето и обратно. Зданията се накланяха все повече и повече. На небето се появиха звезди, но това бяха чужди звезди, не тези, които ѝ се искаше да види, когато беше малко момиче, тези, под чиято

светлина мечтаеше да слуша думите на любовта, когато беше млада жена. Това бяха безумни звезди в чудовищни съзвездия, ръцете ѝ закриха ушите ѝ, но те не бяха в състояние да преградят пътя на звуците, и най-накрая тя закрещя:

— Къде е мъжът ми? Къде е Лони? Какво направихте с него?

Настъпи тишина. След това момиченцето отвърна:

— Той слезе долу.

Момченцето:

— Отпрати се към Козирогата с Хилядното Потомство.

Момичето се усмихна — усмивката ѝ беше зловна, изпълнена с порочна невинност.

— Той нямаше друг избор, нали? Той носеше знака. Вие също ще го последвате.

— Лони!!! Какво направихте с...

Момченцето вдигна ръка и започна монотонно да напява, сякаш свиреше на флейта — тя не разбираше езика, но звученето на думите едва не унищожи и последните остатъци от здравия разум на Дорис Фрийман, запращайки я в обятията на парализиращ страх.

— И тогава улицата започна да се движи — каза тя на Фарнъм и Ветър. — Паважът взе да се огъва като килим. Паветата се издигаха и сгромолясваха, издигаха и сгромолясваха. Трамвайните релси се изтръгнаха от земята и полетяха във въздуха — прекрасно си спомням това, спомням си го, както си спомням и светлината от звездите, която се отразяваше в тях — и накрая паветата започнаха да се издигат във въздуха, отначало едно по едно, а после на цели купчини. Те просто изчезваха в тъмнината. Когато се изскубнаха от пръстта, се чуваше остър, раздиращ звук. Мъчителен, тежък звук така сигурно звучи земетресението. И тогава нещо започна да се появява.

— Какво? — попита Ветър. Той се бе наклонил напред, а очите му се впиваха в лицето ѝ. — Какво видяхте? Какво представляваше то?

— Пипала — произнесе тя бавно, сякаш запъвайки се. — Мисля, че бяха пипала. Но изглеждаха дебели, като стари бананови дървета, сякаш всяко едно от тях се състоеше от хиляди тънки стволоче и по тези пипала се виждаха розови изпъкналости, подобни на смукала само дете от време на време напомняха на човешки лица. Едно от тях приличаше на лицето на Лони и всички бяха изкривени, все едно са в

мъчителна агония. А под тях, в тъмнината под земята, имаше нещо друго. Нещо, напомнящо огромни очи.

И тогава тя замълча, неспособна да продължи разказа си, а както се изясни и впоследствие, нямаше и какво повече да се разказва. После тя помнеше единствено това, че седеше, трепереща от страх, край вратата на затворен павилион за вестници. Навярно там би си и останала, беше казала на полицаите, ако не бе видяла как в двете посоки на улицата не се носят автомобили, облени от светлината на дългообразните натриев лампи на уличното осветление. Пред нея се мярнаха две фигури и Дорис се прилепи по-плътно до вратата, опасявайки се, че това са онези същите зли деца. Но в този момент тя забеляза, че това са младеж и девойка, хванати за ръце; младежът говореше нещо за новия филм на Мартин Скорсезе.

Дорис внимателно излезе на тротоара, готова в случай на необходимост да се скрие в сенките на вестникарския павилион, но не се стигна дотам. На петдесетина метра забеляза сравнително оживено кръстовище. Там, до светофарите, чакаха леки автомобили и камиони. От другата страна на улицата се виждаше бижутериен магазин с огромен осветен часовник на витрината. Стоманена решетка бе спусната пред стъклото, но жената съумя да види колко е часът. Беше десет без пет.

После тя се приближи до кръстовището, като непрекъснато се оглеждаше назад, въпреки уличното осветление и монотонния, успокояващ шум на преминаващите превозни средства. Болеше я цялото тяло. Тя накуцваше с едниния си крак — токчето на обувката ѝ се бе счупило. Раздвижи мускулите на корема и двата крака — особено я болеше десният крак, като че ли там бе разтегнато сухожилието.

На кръстовището Дорис забеляза, че по някакъв начин се е озовала на Хилфилд Авеню и Тотнъм Роуд. Под един от стълбовете на уличното осветление стоеше жена на около шейсет години. Сивеещите ѝ коси се подаваха изпод кърпата, увита около главата ѝ. Тя разговаряше с някакъв мъж горе-долу на същата възраст. И двамата изгледаха Дорис така, сякаш тя бе някакъв призрак.

— Полицията — изхриптя Дорис Фрийман. — Къде е полицейският участък? Аз съм гражданка на Съединените щати. Изгубих мъжа си. Трябва да намеря полицията.

— Какво се е случило с вас, миличка? — попита жената добродушно. — Изглеждате тъй, все едно някой ви е прекарал през месомелачка.

— Да не сте претърпели автомобилна катастрофа? — включи се и мъжът.

— Не. Н-не. Моля ви, знаете ли наблизо да има полицейски участък?

— Ето там, на Тотнъм Роуд — упъти я мъжът. Той извади от джоба си пакет „Плейърс“. — Не искате ли цигара? Може би това ще ви поуспокои.

— Благодаря — каза тя и взе цигарата, макар че бе спряла да пуши преди повече от четири години. Възрастният мъж трябваше да следва със запалената клечка треперещия край на цигарата, за да може Дорис да я запали.

Той погледна жената с кърпата на главата.

— Ще я поизпратя донякъде, Еви. Искам да се убедя, че тя наистина ще стигне до участъка.

— Тогава и аз ще дойда, става ли? — каза Еви и прегърна Дорис през рамо. — Какво всъщност ти се случи, миличка? Някой се опита да те нападне или.

— Не — отвърна Дорис. — Такова, улицата там имаше една котка само с едно око, улицата се отвори видях това и те говореха нещо за Слепия свирач. Трябва да намеря Лони!

Тя усещаше, че говори несвързано, но не бе в състояние да се изрази по-ясно. Както и да е, както каза по-късно на Ветър и Фарнъм, надали е било толкова несвързано, щом и мъжът, и жената, след като чули отговора ѝ, се отдръпнали от нея, все едно им била казала, че е болна от бубонна чума.

На Дорис ѝ се стори, че мъжът каза нещо от рода на:

— Отново се случи. Жената посочи с пръст:

— Полицейският участък е ей там. Пред него има едни балони — лесно ще ги забележиш. — Мъжът и жената се обърнаха и бързо взеха да се отдалечават. Жената се обърна през рамо — Дорис Фрийман забеляза разширените ѝ светещи очи и неволно, без сама да знае защо, направи няколко крачки след тях.

— Не смей да се приближаваш! — пискливо извика Еви и направи знака против урочасване. Едновременно с това се притисна в

мъжа, който обгърна раменете ѝ с ръка. — Не се приближавай, след като си била веднъж в Крауч Енд Тауън!

И с тези думи двойката изчезна в нощта.

Сега полицай Фарнъм стоеше до вратата между общата стая и помещението, където се съхраняваха делата — макар че старите документи, за които говореше Ветър, очевидно не се съхраняваха тук. Фарнъм си направи още една чаша чай и запали последната си цигара — американката също бе пушила от пакета му.

Тя се бе отправила към хотела в компанията на медицинската сестра, която Ветър бе извикал — сестрата щеше да остане с нея до сутринта и тогава щяха да решат да я пращат ли в болница или не. В такъв случай ситуацията се усложняваше и заради децата, а понеже жената беше и американка, задаваше се първокласен скандал. Какво ли щеше да каже тя на децата си, когато се събудят на сутринта, помисли си полицаят, ако изобщо бе в състояние да им каже нещо. Може би щеше да ги събере около себе си и да им съобщи, че голямото зло чудовище от Крауч Енд Таун

(Тауън)

е изяло техния татко, както правят човекоядците от приказките?

Фарнъм се намръщи и остави чашката на масата. Това не е негов проблем. За добро или за зло, но госпожа Фрийман сега щеше да се превърне в достояние на Министерството на външните работи и американското посолство, и щеше да започне големият валс на правителствата. Това не е негова работа; той беше само един полицай и в момента се стараеше да забрави за случилото се. И се надяваше, че докладът по този случай ще се пише от Ветър. Ветър можеше да си позволи да сложи името си под този безумен букет, който можеше да се появи единствено в главата на някоя безнадеждна откачалка. Той беше един изкуфял старец, който щеше да прекара целия си оставащ живот по нощни дежурства, чак докато излезе в пенсия, когато ще му дадат златен часовник, месечен чек и безплатна квартира. Докато той, Фарнъм, си имаше свои стремления. Той се надяваше, че съвсем скоро ще стане сержант, а това означаваше, че трябва внимателно да следи за всяка своя стъпка.

Между другото, като стана дума за Ветър, къде се изгуби той? Май нещо прекалено дълго диша свежия нощен въздух.

Фарнъм прекоси общата стая и излезе навън. Застана между двата светещи балона и се загледа в Тотнъм Роуд. Ветър не се виждаше никакъв. Вече бе станало четири сутринта и наоколо се спускаше тишина, дебела и равна като саван. Какво се казваше в онова стихотворение на Уърдсуърт? „Великото сърце спокойно спи“, или нещо от този род.

Той слезе по стъпалата и се спря на тротоара, усещайки някакво безпокойство. Това бе глупаво, естествено, каза си той, и се ядоса на себе си, затова че бе позволил на безумния разказ на тази жена да заеме място във въображението му. Може би наистина заслужаваше да се страхува от онзи грубиян Сид Реймънд.

Фарнъм бавно отиде до ъгъла, надявайки се да срещне Ветър, връщаш се от нощната си разходка. Но няма да отиде по-далеч от ъгъла — ако някой разбере, че участъкът е оставен без надзор дори и за няколко минути, ще се разрази страхотен скандал, Фарнъм застана на ъгъла и се огледа настрани. Странно, но нито една от дъгообразните натриев лампи не работеше тук. Без тяхната светлина улицата изглеждаше съвсем различна. Сигурно трябва да се доложи за това, помисли си той. И къде, по дяволите, се бе дянал този Ветър?

Той реши да отиде още малко по-нататък и да разбере какво става. Но не много далеч. Не трябва да оставя полицейския участък без надзор за дълго време.

Да, ще отиде по-нататък, но съвсем мъничко.

Не бяха минали и пет минути, откакто Фарнъм излезе от участъка, и Ветър се прибра. По-младият полицай се бе отправил в противоположната посока и ако Ветър бе дошъл само минутка порано, той щеше да види как Фарнъм неуверено се спира на ъгъла, където застива колебливо за момент, след което завива и изчезва завинаги.

— Фарнъм?

Отговор не последва — чуваше се само тиктакането на часовника на стената.

— Фарнъм? — отново извика Ветър и изтри устните си с длан.

Лони Фрийман така и не беше открит. В края на краищата жена му (чиято коса бе побеляла над слепоочията) отлетя с децата си обратно в Америка. Завърнаха се с „Конкорд“. След месец тя се опита да се самоубие. Трите месеца, прекарани в санаториум, значително

подобриха здравето ѝ. Понякога, в часовете на безсъние — най-често през онези вечери, когато слънцето залязва зад хоризонта като оранжево-червено кълбо — тя пропълзва на четири крака в гардероба, провира се под висящите дрехи в най-далечния ъгъл и започва да пише там с мек молив, отново и отново: „Пазете се от Козирога с Хилядното Потомство“. Това по някакъв начин я разтоварва от напрежението.

Полицай Робърт Фарнъм остави жена и двегодишни момиченца-близначки. Шийла Фарнъм написа няколко гневни писма до един от членовете на парламента от нейния избирателен район, в които твърдеше, че се случва нещо странно, че се правят опити да се потулят някои неща, че нейният Боб е бил принуден да се включи в някакво опасно тайно разследване. Той бил готов на всичко, само и само да стане сержант, на няколко пъти подчертаваше госпожа Фарнъм в писмата си до парламента. С течение на времето този достоен представител на народа престана да отговаря на тези писма, и горедолу по същото време, когато Дорис Фрийман бе изписана от санаториума с почти белоснежна глава, госпожа Фарнъм се завърна в Съсекс, където живееха родителите ѝ. Там тя се омъжи за един тип, който се занимаваше с далеч по-безопасна работа — Франк Хобс работеше като контрольор на сборния конвейер за буфери и брони на заводите на „Форд“. Наложил се да се разведе с Боб под претекст, че той я изоставил, но това бе постигнато без особени усилия.

Ветър подаде молба да излезе в пенсия по-рано от установения срок, четири месеца след онзи момент, когато Дорис Фрийман бе дошла при него в полицейския участък. Той наистина се сдоби с евтина квартира, представляваща двустайно апартаментче над магазина във Фримли. След шест месеца бе намерен мъртъв вследствие на сърдечен пристъп. В ръката си Ветър държеше халба бира „Харп“.

А в Крауч Енд, който представлява тихо предградие на Лондон, от време на време се случват странни събития. Казват, че понякога хората там се изгубват и не могат да намерят пътя си. Някои от тях се изгубват завинаги.

[1] Името произлиза от английското crouch, което означава „навеждам се, прокрадвам се, лежа на земята, готов за скок“. — Бел. прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.